U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **E. S.,** v České republice pobytem Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 5, Havířov - Dolní Suchá, zastoupena JUDr. Milanem Hulíkem, Ph.D., advokátem se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 2. 2012, č. j. 61 Az 11/2010 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 10. 2. 2012, č. j. 61 Az 11/2010 - 28, zamítl žalobu podanou žalobkyní E. S. (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 8. 10. 2010, č. j. OAM-64/ZA-06-ZA09-2010, kterým nebyla stěžovatelce udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden zákonem č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Ve věcech azylu v nové úpravě institutu nepřijatelnosti (§ 104a s. ř. s.) je nyní kasační stížnost mimořádným opravným prostředkem omezeným na případy objektivní nutnosti

rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Z těchto důvodů bude kasační stížnost ve věcech azylu přijata k projednání jen tehdy, jestliže rozhodování o ní umožní Nejvyššímu správnímu soudu zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví. S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovateli byla soudní procesní ochrana již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele (který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti) je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je proto třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či tedy spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné

zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.) apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.). Pokud tedy kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je způsobem výše naznačeným zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by byl nepochybně stejný závěr. Je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je však rovněž uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci konstatuje, že stěžovatelka opírá své námitky o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka především nemůže souhlasit se závěrem krajského soudu, že jako účastnice řízení netvrdila a neprokázala, že byla v zemi původu pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod. Správní orgán řádně nevyhodnotil jednotlivé prvky institutu pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 7 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že se za pronásledování považuje „závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání“ nebo jednání které je „svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit“. Důležitý je ovšem i stav vnitrostátní ochrany, který nesmí zásadně selhávat. Za pronásledování je proto třeba považovat každé opatření vedoucí k pronásledování, které je „prováděno, podporováno a trpěno státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část území ve státě, jehož je cizinec státním občanem“. Za pronásledování se ale považuje i jednání soukromých osob, pokud „lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním“. Podle čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice se přitom má za to, že „ochrana je poskytována, jestliže subjekty uvedené v odstavci 1 učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy a žadatel má k této ochraně přístup“.

Stěžovatelka opustila svou vlast právě z obavy ohrožení svého života ze strany muslimů, kteří ji zabili rodiče. Těžko však může uvést důvody, které vedou muslimy k zabíjení příslušníků jiných náboženských skupin. Jisté je však to, že v Nigérii dochází k fyzickým střetům mezi jednotlivými náboženskými skupinami, což potvrzují i zprávy o zemi původu, které shromáždil správní orgán. Neshromáždil však konkrétní zprávy

k popisovaným událostem, což mu v žalobě vytýkala. Z uvedených důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud, vycházeje ze své ustálené azylové judikatury, konstatuje, že azylové řízení a udělení mezinárodní ochrany není univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím; důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany jsou zákonem vymezeny poměrně úzce.

V nyní projednávané věci stěžovatelka ve správním řízení neuvedla žádné azylově relevantní důvody. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 18. 2. 2010 sdělila, že žila v Benin City, nikdy nebyla členkou žádné politické strany a nebyla ani trestně stíhána. Rodina vyznává křesťanství. Její otec působil jako křesťanský pastor a oba rodiče byli zabiti při střetech mezi muslimy a křesťany. Sama však neměla žádné potíže s muslimy. Obává se ale toho, že by po ní mohli muslimové pátrat a pronásledovat ji kvůli jejím rodičům. Nigérii proto opustila z náboženských důvodů dne 11. 2. 2010. V pohovoru ze dne 24. 2. 2010 zopakovala skutečnosti uvedené v žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Otec působil jako pastor a matka byla vedoucí představitelkou ženského hnutí. Muslimové přicházeli za otcem a přemlouvali ho, aby konvertoval k jejich víře. To však otec odmítal. Jednoho dne muslimové rodiče zabili, což se dozvěděla od souseda, který ji o této události informoval telefonicky do školy. Nigérii opustila poté, co svůj příběh vyprávěla bílému mužovi, který jel kolem ní. Ten pak vše zařídil a odletěli spolu do České republiky. V doplňujícím pohovoru dne 3. 3. 2010 pak opět opakovala v podstatě stejné skutečnosti a dodala, že sama žádnou pomoc ve vlasti nikde nevyhledávala. Napětí mezi jejím otcem a muslimy trvalo asi 4 roky a o okolnostech smrti jejích rodičů jí není nic bližšího známo.

Stěžovatelka tedy v průběhu správního řízení tvrdila, že důvodem její žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly obavy, že by jí mohli neznámí muslimové vyhledat a zabít, neboť v lednu 2010 také zabili její rodiče.

Toto tvrzení podle správního orgánu však nesvědčí o tom, že by stěžovatelka ve své vlasti uplatňovala jakýmkoliv způsobem svá politická práva ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Již z tohoto důvodu proto nemohla být ani pronásledována. Uvedené tvrzení stěžovatelky rovněž nezakládá podle správního orgánu ani odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Výroční zpráva o svobodě vyznání v Nigérii zpracovaná Ministerstvem zahraničí USA ze dne 19. 9. 2008 uvádí, že nigerijská ústava zakotvuje svobodu vyznání, včetně svobodné možnosti měnit své náboženské vyznání či víru a svobodu projevovat a šířit své vyznání nebo víru formou náboženských obřadů, výukou, praxí a dodržováním příslušných zásad. Vláda nepřijme žádné náboženství jako státní náboženství. Obyvatelstvo Nigérie je tvořeno asi z 50 % muslimy, ze 40 % křesťany a z 10 % vyznavači tradičních domorodých náboženství. Čas od času také dochází ke střetům mezi muslimy a křesťany v různých částí Nigérie. Ponejvíce dochází k nepokojům v centrální části země, která je „nárazníkovým pásmem“ mezi převážně křesťanským jihem a islámským severem. Při těchto střetech je však velmi obtížné odlišit diskriminaci a napětí pramenící z náboženských důvodů od etnického, regionálního, politického a především ekonomického soupeření. Žádný z materiálů ale nepotvrzuje stěžovatelčiny náznaky o

náboženských konfliktech v Benin City. K tomu přistupuje i skutečnost, že sama stěžovatelka tvrdí, že jí samotné se v Nigérii nikdy nic nestalo a neuvedla ani žádné důvody, proč by právě jí chtěly neznámé osoby ublížit. Za této situace nepůsobí věrohodně její obava z toho, že by po ní mohli pátrat muslimové, kteří měli zabít její rodiče, ačkoliv ani netuší, zda a z jakých důvodů měli být její rodiče zabiti. Navíc, pokud stěžovatelce hrozilo v uvedeném směru nějaké nebezpečí, měla se obrátit na kompetentní státní orgány, což však neučinila (sama přitom vyloučila jakékoliv problémy ze strany státních orgánů).

Krajský soud pak při svém rozhodování vyšel z uvedených zjištění a úvah správního orgánu, ztotožnil se s nimi, a žalobu stěžovatelky jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud vychází z toho, že i v řízení o kasační stížnosti se jako kasační soud musí řídit dispoziční zásadou. Je provedením této dispoziční zásady, jestliže ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné. Rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvedení skutkových a právních důvodů pak znamená povinnost stěžovatele tvrdit, že toto rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonu nebo jinému předpisu, který má charakter předpisu právního a toto tvrzení musí také odůvodnit. Činnost kasačního soudu je pak ohraničena rámcem takto vymezeným (rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí) a tento soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí hledět z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). I při nejmírnějších požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má kasační soud napadené soudní rozhodnutí zkoumat, přičemž kasační soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud dovozuje z obsahu kasační stížnosti, že v ní stěžovatelka nesouhlasí s krajským soudem, pokud jde o jeho závěry o neexistenci jejího pronásledování podle zákona o azylu ve vztahu k ustanovení § 12 téhož zákona, že sice stěžovatelka vymezuje, co je podle právních předpisů „pronásledováním“, aniž ovšem tyto „výtky“ konkrétně uplatňuje ve vztahu k uvedeným závěrům krajského soudu, a v podstatě pak namítá jen to, že správní orgán neshromáždil zprávy k událostem popisovaným stěžovatelkou, což mu také v žalobě vytýkala.

Nejvyšší správní soud musí poukázat na svou judikaturu, konkrétně na rozsudek ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003 - 37, dostupný na www.nssoud.cz., podle něhož *„za pronásledování ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí, nikoliv takové negativní jevy, které státní orgány cíleně potírají a čelí jim“*. Navíc *„o pronásledování nejde ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a jejich opatření nemají trvalý a stoprocentní efekt“* (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1996, č. j. 6 A 571/94 - 25, dostupný na www. nssoud.cz.). Stejně tak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 3, dostupný na www.nssoud.cz, zaujal právní názor, že *„pouhá nedůvěra občana ve státní instituce, zdůvodňovaná tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit důvodům pro udělení*

azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb." Stranou nelze ponechat ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 395/2004 - 68, dostupný na www.nssoud.cz, v němž kasační soud vyslovil, že „*obecné tvrzení o pronásledování, bez prokázání existence takového pronásledování za situace, kdy se stěžovatel účinně neobrátil se svými problémy na domovské orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu*".

Pronásledováním ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu je jen pronásledování za uplatňování politických práv a svobod [§ 12 písm. a) zákona o azylu], nebo odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště [§ 12 písm. b) zákona o azylu]. Stěžovatelka se v zemi původu nemusela důvodně obávat pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nebo pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Stěžovatelka nebyla pronásledována státní autoritou nebo osobami, které takovou autoritu zosobňují, a ani se neobrátila na příslušné státní orgány s žádostí o pomoc, která jí tak nebyla a ani nemohla být odmítnuta. Zcela zásadní je v tomto směru to, že se stěžovatelka bez jakéhokoliv odůvodnění neobrátila se svými obavami na státní orgány. Již z toho důvodu nelze vůbec hovořit o tom, že by stěžovatelka byla v zemi původu pronásledována ve smyslu ustanovení § 2 odst. 8 zákona o azylu (ostatně se státními orgány nikdy neměla žádné problémy a nebyla jimi pronásledována, nebyla členkou žádné politické strany, nezúčastňovala se politického života). Obavy, které stěžovatelka vyslovila v souvislosti s možným ohrožením své osoby ze strany neznámých muslimů, kteří měli zabít její rodiče, jsou ve světle uvedených závěrů hypotetické. Stěžovatelka neprokázala, že by po ní zmíněné osoby jakýmkoliv způsobem pátraly a ani neobjasnila, z jakých důvodů by tak měly činit. Krajský soud proto nepochybil, pokud dospěl k závěru, že u stěžovatelky nebyly dány důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stížní námitkou, že správní orgán neshromáždil konkrétní zprávy k popisovaným událostem o střetech mezi náboženskými skupinami, což mu stěžovatelka v žalobě vytýkala.

Opak je pravdou. Tak správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí cituje informaci ČTK, v níž se hovoří o tom, že čas od času dochází v Nigérii ke střetům mezi muslimy a křesťany, které jsou živelnými pouličními akcemi, jež vznikají z nejrůznějších důvodů se závažnými důsledky. Např. v lednu 2010 došlo k násilným střetům ve městě Jos, které je metropolí státu Plateau. Důvodem byla skutečnost, že úřady povolily výstavbu mešity v křesťanské čtvrti. Při několik dní trvajících pouličních nepokojích přišlo o život mnoho lidí. Policie ovšem bleskově reagovala vyhlášením zákazu vycházení a byly přivolány i vojenské posily. Žádná z informací se však nezmiňuje o jakýchkoliv potížích v Benin City, odkud je stěžovatelka i její rodina. Správní orgán vcházel při svém rozhodování nejen z této informace, ale z velkého množství informačních materiálů, jež jsou citovány v žalobou napadeném správním rozhodnutí. Tyto materiály nepodporují stěžovatelčiny výpovědi a prokazují, že státní orgány v Nigérii nejsou nečinné a disponují mechanismy na ochranu práv lidí.

Stěžovatelka posléze uplatnila i námitku, že v mezidobí došlo v důsledku eskalace etnicko náboženského konfliktu mezi muslimy ze severu a křesťany z jihu k násilnostem a obětem na životech.

Je skutečností, že na území Nigérie probíhají některé místní lokální a regionální konflikty, které ale plošně dopadají na veškeré obyvatelstvo postižených území. Není přitom důvod se domnívat, že by se stěžovatelka – v případě návratu do vlasti - dostala do odlišného (horšího) postavení, než ostatní obyvatelstvo. Federální vláda se skutečně snaží o konsolidaci poměrů, i když to s ohledem na dobu, po kterou nestabilní situace v této oblasti panovala, není rozhodně snadné ani jednoduché. Stěžovatelka nepředložila žádný důkaz, na základě kterého by bylo možno se reálně domnívat, že by jí v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení či trestu. Nehrozí jí ani vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu (Nigérie se nenachází ve válečném stavu a na celém území této země neprobíhá vnitřní ozbrojený konflikt). Nelze ovšem ani nevidět, že složitá bezpečnostní situace v deltě Nigeru vykazuje období relativního klidu, ale i násilností, příměří a porušování příměří. Stává se proto, že po vyžádání potřebných zpráv, v mezidobích než dojdou, je situace již jiná, než jaká existovala v době vyžádání zprávy. Vždy je proto třeba delšího časového období, aby mohla být celková situace v jednotlivých regionech odpovědně vyhodnocena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 7 Azs 40/2011 - 143, dostupný na www.nssoud.cz). Závěry proto nelze činit z momentálního zhoršení či zlepšení situace. Podle zprávy Ministerstva vnitra Velké Britanie ze dne 5. 8. 2008 také nic nehrozí odmítnutým žadatelům o azyl v případě, že se vrátí do Nigérie.

Lokální problémy jsou také řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany. K tomu lze dodat, že posuzování možnosti vnitřní ochrany lze plně vztáhnout nejenom k azylu, ale též k tzv. doplňkové ochraně ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011 -70, dostupné na www.nssoud.cz). Z této teze vycházel také Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 2. 2008, č. j. 2 Azs 102/2007 - 78, dostupný na www.nssoud.cz, v němž vyslovil právní názor, že *: „V azylové věci je stěžovatelova námitka, že vnitřní přesídlení není možné, neboť již jednou vnitřní přesídlení bezúspěšně realizoval, nedůvodná, pokud vyjde najevo, že před uskutečněným vnitřním přesídlením nebyl stěžovatel pronásledován z žádného azylově relevantního důvodu*". Právě toto rozhodnutí dopadá na stěžovatelku. Stěžovatelka svou situaci ve vlasti neřešila a ani se ji nepokoušela řešit. Přestože neměla žádné potíže se státními orgány, v Nigérii žádnou pomoc nevyhledala a nedokázala ani smysluplně objasnit, proč tak neučinila. K obdobnému názoru v otázce možnosti vnitřního přesídlení v rámci země původu stěžovatelky dospěl Nejvyšší správní soud i v dalších rozhodnutích. Odkázat lze např. na usnesení ze dne 22. 10. 2009, č. j. 1 Azs 48/2009 - 28, dostupné na www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud při svém rozhodování postupoval ve smyslu této judikatury. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto

okolností konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatelky nepřijatelnou, a proto ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 věta první s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2012

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu